

РЕШЕНИЕ

№ 168

София, 28 септември 2017 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на петнадесети септември две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПАВЛИНА ПАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА

НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ

при участието на секретаря Марияна Петрова
и в присъствието на прокурора Димитър Генчев
изслуша докладваното от съдия Евелина Стоянова
дело № 455 по описа за 2017 година.

Производството е по реда на глава двадесет и трета от НПК, образувано по жалба на подсъдимия Д. М. Д. против решение по внохд № 367/16 г. на Апелативния съд-гр. Велико Търново. С жалбата се претендира наличието на всички основания по чл.348, ал.1 от НПК и иска оправдаване или връщане на делото за ново разглеждане. Пред ВКС подсъдимият, редовно призован, не се явява. Защитата му – адв.М. М., поддържа подадената касационна жалба и представя писмени бележки.

Прокурорът при Върховната касационна прокуратура изразява становище за неоснователност на оплакванията.

За да се произнесе Върховният касационен съд, първо наказателно отделение взе предвид следното:

С присъда по нохд № 348/13 г. Окръжният съд-гр.Ловеч осъдил подс.Д. на основание чл.301, ал.1, във връзка с чл.26, ал.1 от НК на три години лишаване от свобода, условно за срок от пет години и на глоба в размер на 4000 лева; на основание чл.301, ал.4, във връзка с чл.37, ал.1, т.6 и 7 от НК подсъдимият бил лишен от права, за срокове от по три години, а именно – да заема длъжност в държавната администрация, свързана с данъчното и осигурителното законодателство и да упражнява финансово счетоводна дейност.

С решение № 144 от 11.07.2014 г. по внохд № 124/14 г., образувано по жалба на подсъдимия, ВТАС, отменил посочената присъда и върнал делото на прокурора.

С присъда по нохд № 347/14 г. ЛОС осъдил подсъдимия на основание чл.301, ал.1, във връзка с чл.26, ал.1 от НК на три години лишаване от свобода, условно за срок от пет години и на глоба в размер на 4000 лева, а на основание чл.301, ал.4, във връзка с чл.37, ал.1, т.т.6 и 7 от НК лишил подс.Д. от права (идентични с посочените по-горе), за срокове от по три години.

С решение № 79 от 20.03.2017 г. по внохд № 367/16 г., образувано по жалба на подсъдимия, ВТАС потвърдил присъдата на ЛОС.

Като съобрази горното, доводите на страните и след проверка в пределите по чл.347, ал.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение установи:

Жалбата е неоснователна.

Не се установява при разглеждане на делото да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от кръга по чл.348, ал.3 от НПК, които да налагат отмяна на оспорения съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Данните в подкрепа на основанието по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, посочени в касационната жалба и преповторени в писмените бележки, представени от защитата на подсъдимия пред ВКС, са сходни с тези, които преди това същата страна е поставила на вниманието на въззивния съд, а преди това, отчасти, и пред първата инстанция.

Безспорно е, че възраженията на страните следва да бъдат анализирани и обсъдени от решаващия съд и получат отговор за тяхната състоятелност или не. Данните по делото не дават основание да се приеме, че предходните инстанции са игнорирали направените пред тях възражения от страна на подс.Д., свързани с коментираното основание. Тъкмо обратното се обективира в мотивите на съответните съдебни актове. Въпреки наличието на съображения, изложени от въззивния съд, с които са заявени основанията, поради които възраженията на подсъдимия и защитата му не са възприети като основателни, в касационната жалба и писмените бележки, не са ангажирани други аргументи, различни от поддържаните пред ВТАС. По този начин е заявено несъгласие със съображенията на въззивния съд, без обаче да са посочени причините за това.

ВКС не намери основания за критично отношение към дейността на ВТАС.

Най-напред трябва да се посочи, че изискванията към съдържанието на обжалваното решение са разчертани в чл.339, ал.1 и 2 от НПК и проверяваното решение изцяло им съответства. Обстоятелството, че въззивният съд е счел за необходимо да вземе отношение по фактите от кръга по чл.102 от НПК, не дава основание за друг извод. Нормата на чл.305, ал.3 от НПК е задължителна за

въззивната инстанция само в случаите на чл.336 от НПК, когато постановява нова присъда, каквато не е налице. Обобщено при потвърдително решение, каквото е атакуваното, съдът е длъжен да посочи основанията, поради които не приема доводите, изложени в подкрепа на жалбата.

Мотивите на въззивното решение сочат, че проверката по реда на глава двадесет и първа от НПК е извършена в съответствие с чл.313 и чл.314, ал.1 от НПК. ВТАС е проверил дейността на първата инстанция по доказателствата – тяхното събиране, проверка и оценка, и се е съгласил с оценката на тяхната относимост и достоверност. Вярно е, че в мотивите на присъдата, анализът на доказателствената основа, предопределила изводите по фактите, не е обособен пунктуално, но той се съдържа в мотивите където е обвързан със съответната фактология. Липсата на пунктуалност не е злепоставила процесуалните права на подсъдимия, в частност това, да разбере въз основа на които доказателства и доказателствени средства, са приети за установени едни или други фактически положения, от кръга на главния факт.

Показанията на свидетелите, на които е поставен акцент в жалбата (разбирай и в писмените бележки), са анализирани внимателно не само относно вътрешната им издържаност, но и при връзка с останалите, събрани по делото доказателства, от различни по вид източници – писмени, гласни и веществени. Като е установил, че липсват основания за съмнение в достоверността на показанията на тези свидетели, съдът е имал право да им даде вяра. Всички съображения, във връзка с оценката на тези показания, изцяло се възприемат от ВКС, като не е необходимо преповтарянето им.

От друга страна, всички възражения на подсъдимия и защитата му, поставени на вниманието на въззивния съд, правилно са били отхвърлени като неоснователни. Изложените от ВТАС съображения достатъчно ясно и убедително сочат основанията за това, като настоящата инстанция не намира причини за невъзприемането им. Към казаното от ВТАС може да се добави следното:

От нито едно доказателство не може да бъде изведено обстоятелството, че св.Х. е създавала преднамерена ситуация, в която да предизвика подсъдимия да поиска и получи подкуп. Иначе казано, подс.Д. не е бил поставен в такава ситуация от друго, респ. от св.Х., че не би извършил престъплението, ако не е било налице провокативното поведение на провокатора. Тъкмо обратното следва от фактите по делото, за правилното установяване на които, не е налице съмнение и у настоящата инстанция. Неколкократните искания за удължаване на срока за изпълнение на възложената проверка, при изначално проявена от подсъдимия пасивност и избирателност при извършването ѝ, на която въззивният съд се е спрял достатъчно убедително, разясненията на подсъдимия относно евентуалния изход от проверката, свързано с размера на дължими данъци от страна на проверявания търговец (80 000 – 55 000 лева), които са били изцяло неоснователни, доколкото не са обосновани по никакъв начин от

извършените от подсъдимия действия по установяване на факти и обстоятелства към момента на заявяването им от негова страна, са все обстоятелства които указват, че инициативата, активността и настойчивостта за съответна, наследваща се престация, е на подсъдимия.

Що се отнася до възражението, че е нарушено правото на подсъдимия по чл.318, ал.3 от НПК, то не държи сметка за това, че присъдата по нохд № 347/14 г. на ЛОС няма оправдателен диспозитив, чийто мотиви подсъдимият би могъл да атакува по реда на чл.318, ал.3 от НПК. Такъв диспозитив е имала първо постановената присъда по нохд № 348/13 г. на ЛОС, която обаче е била отменена с връщане на делото на прокурора за доразследване, след което е внесен обвинителен акт срещу подсъдимия с ново обвинение – по чл.301, ал.1 от НК, а не по 301, ал.3 от НК, каквото е било обвинението по нохд № 348/13 г. на ЛОС.

В рамките на установените факти, законът правилно е приложен. Без значение е на какъв етап се е намирала проверката, извършвана от подс.Д.. Действията по служба, за извършването на които той е поискал и получил наследваща се облага, са включени в служебната му компетентност и за съставомерността на деянието не е необходимо действително да е съставен акт за приключване на проверката с конкретно съдържание.

Наложено наказание не е явно несправедливо, тъй като е съответно на обстоятелствата по чл.348, ал.5, т.1 от НПК. При липсата на предпоставките на института на смекчената наказателна отговорност, наказанието на подсъдимия правилно е индивидуализирано в рамките на предвиденото в закона. Като е установил, че за поправянето и превъзпитанието на подс.Д., не е наложително той ефективно да изтърпи определеното му наказание лишаване от свобода, съдът е имал основание да отложи изпълнението на последното по реда на чл.66 от НК.

Водим от горното, като не намери основания за изменение или отмяна на обжалваното въззивно решение Върховният касационен съд, първо наказателно отделение на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 79 от 20.03.2017 г., постановено по внохд № 367/16 г. на Апелативния съд – гр.Велико Търново.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

